

vil bidrage til at forøge Besøget, fordi de mange, som nu holde sig tilbage fra at gaa i Teatret, fordi det er en tvivlsom Nydelse at sidde i Teatret og anstrenge sig en hel Aften til det yderste for at høre og dog gaa glip af mange Replikker, nu ville komme til Stede i Teatret. Desuagtet ser jeg til min Forbavselse, at det kongelige Skuespillerpersonale i sin Adresse til Rigsdagen udtaler sig meget stærkt mod denne Ombygning. De sige, hvad jeg ser til min Forundring, at de alle kun se med ringe Tillid paa den, og dog er det notorisk, at der i Teaterkommissionen har siddet en fremragende Skuespiller, som har været ganske enig med os andre om denne Ombygning, og tillagt den en stor Betydning. Men jeg antager ogsaa, at naar han har sluttet sig til de andres Udtalelse paa dette Punkt, har det ikke egentlig været hans Mening dermed at ville opgive sin tidligere Stilling, men kun at slutte sig til de andre og pege paa, at der er noget, der er endnu bedre. Som det saa tit gaar, saaledes gaar det ogsaa her, at det bedste er det godes Fjende. Dette endnu bedre, som der peges paa, er en helt ny Skueplads for det reciterende Skuespil. Ja, det er ganske vist, det vil være meget bedre for det reciterende Skuespil, men jeg tror rigtignok, at man kan gaa ud fra, at dette bedre ikke vil naas i en overskuelig Fremtid. Jeg for mit Bedkommende kommer i alt Fald ikke til at opleve det. Jeg tror, at før man faar Rigsdagen til at bevilge et nyt fgl. Teater til, maa den nuværende Teaterbygnings Historie være gaaet lidt mere i Glemme end for Djebflicket. Naar alle vi ældre, som have siddet her i Tinget i den Tid, da dette Spørgsmaal var stærkt fremme, ere gaaede bort, og der kommer en helt ny Besætning af Rigsdagsmænd, for hvem dette staar som en Fortidshistorie, som en Saga, saa er det jo muligt, at man kan vinde Rigsdagens Dre for betydelige Bevillinger til Opførelse af et nyt Teater. Men før det sker, tror jeg næppe, man vil kunne gøre det, og saa bliver Spørgsmaalet, om man i al den Tid, som sikkert vil hengaa, inden man faar den ny Scene, skal finde sig i de store Mangler ved den nuværende, naar de kunne afhjælpes saa let og billigt, som det formentlig vil ske ved det foreliggende Forslag. Der er ganske vist ogsaa en anden Vej, man kunde gaa, og den har jo været berørt, det er den, i Stedet for at bygge et nyt Skuespilhus at leje et Teater. Ja, den Plan har jo været fremme, der har i sin Tid her foreligget et Forslag om, at man skulde leje Dagmartheatret for der at opføre reciterende Skuespil. Jeg var vist-

nok den Gang en af de saa, som stod nogenlunde velvillig til denne Plan og mente, at det kunde være et Forsøg værd, men den overvejende Del af Tinget var ganske der imod. Og de, der den Gang talte stærkest derimod, vare, efter hvad der forløb, selve Kunstnerne ved det fgl. Teater. De protesterede imod, at Holberg skulde spilles et andet Sted end paa den Holbergste Scene, ja endog forviges til en af Forstæderne, hvor Dagmartheatret jo ligger. Der vil ganske sikkert være den Fordel ved at leje et af de nuværende Teatre, at der med vilde en Konfurent gaa ud af Spillet. Det vilde være det, som efter min For- mening stærkest og bedst kunde tale for en saadan Foranstaltning. Nu at bygge et Teater til i Kjøbenhavn, som har den største Nød med at bære de Scener, som allerede findes, vil kun forværre det fgl. Teaters Stilling og Status i betydelig Grad. Naar det blev sagt af den ærede Ordfører, at det var et Spørgsmaal, om man ikke skulde se at komme bort fra denne Forening af 3 Kunstarter paa samme Scene, og at det var denne Sammenblanding, som var det fgl. Teaters Ulykke, maa jeg fremhæve, at jeg er af en ganske modsat Anskuelse. Jeg holder paa det bestemteste paa Bevaringen af de 3 Kunstarter, og jeg ser det fgl. Teaters Styrke deri. Jeg tror, at det meget hurtigt vil vise sig, at en Sondring af dem imellem 2 Teatre vilde svække dem begge i overordentlig Grad. Det maa jo ogsaa erindres, at det netop er denne Forening af de 3 Kunstarter, som har fremkaldt den Del af det nationale Repertoire, der har vist sig at bestyde den største Tiltrækningskraft for det danske Publikum. Jeg skal blot nævne Stykker som: „Elverhøj“ og „Der var en Gang“, der have vist sig at være omtrent uopslidelige og at være en særdeles betydelig Indtægtstilde for det fgl. Teater. De hvile jo netop — og det samme gælder om adskillige andre Stykker — paa Foreningen mellem de 3 Kunstarter. Benyttelsen af de reciterende Skuespillere saavel som af Sangerne og Balletten, og man vil overhovedet i det større Skuespil, i mange af Shakespeares og Dehlenschlägers Stykker vanskeligt kunne undvære Ballettens og tillige ogsaa Sangerens Hjælp. Det viser sig yderligere, at der slet ikke er den bestemte Afgrænsning mellem Operister og Skuespillere, som man kunde vente. Vi se jo hvert Øjeblik Operister optræde som Skuespillere, og vi se ikke sjældent Skuespillere optræde som Operister, og netop herved er det blevet muligt at nøjes med et mindre Personale, end man vilde have kunnet, naar